

Raina bulvāris

Sniegi sniga, putināja? Nekā tam līdzīga! Ar katru gadu Rīgas ielas arvien retāk tiek sildītas ar balto sniega sedziņu, tādēļ pilsētnieki mēģina izlīdzēties, kā nu kurais prot. Kāds ik brīvu brīdi raujas uz laukiem, kur izskatās kā kārtīgā ziemas dienā, cits izvēlas doties drusku tālāk, uz kādiem kalniem, līdzī nemdams slēpes vai vismaz ragaviņas, taču mēs, ik dienas skolai piesaistītie, ziemas priekus meklējām radošās pārdomās par sniegavīriem un aukstā gadalaika centrālo notikumu - Ziemassvētkiem. Mūsu skola tomēr nav peļama vieta svētku gaidīšanai, jo lielās egles smarža, skolēnu jautrie tēri un nerimstošā gatavošanās Ziemassvētku ballei ievelk tevi īpašās sajūtās, kas liek iedomāties par Ziemassvētku brīnumiem ne reizi vien. Tos lūdzot, iejutāmies dažādos tēlos, lai no dažādiem sirds dzīlumiem vilktu ārā saprašanu par to, ko tad šogad visvairāk kārojas sanemt no Ziemassvētku vecīša. Kāds vēstuļu rakstīšanai piegāja ar humoru, bet daži izkratīja sirdi, cerībā atbrīvoties no smagumiem, kas gadu krājušies. Svētku laikā un jauna gada sākumā esam pilni brašuma izmēģināt ko jaunu, piemēram, doties piedzīvojumā un meklēt dubļu pilnos pagalmos sniedziņu vai vismaz uzrakstīt dzejoli par vienreizīgiem sniegavīra piedzīvojumiem.

Rūta Jēkabsone

**No Ziemassvētku vecīša
pasta somas...**

HAPDÍEN ZALAVEC
ES GRÍBETU
ZÍEMAS SVETKOS

~~SÍNU~~ LAJÍ!
PALDÍES!

ANTONS
16/15/2004

Sala vecīt!

Es visu gadu bija uvedies loti labi.
Es mazgaju trāukus, pildīja majasdarbu
un laistīju savu mīlo kakturu.
Lūdzu atnes manu pagaudētā lāci un
speli ka jancim! Paldies!

Antons
04.12.2007

1. PUKU FELA

2. JAMBVILLE

3. KETA

4. BARBIE RISTAVĀ

Mīlo Zimassvētku vecīti!

Es tagad mācos pirmajā klasei skolā. Man tuk loti
lūk. Es sāgod klauniju māmā un tētīku un tikai bīsku
čīku negrībēju klausīt Omi. Palīdzēju māmai mazgāt traucēs
un nājē somu gūltu no ritiem.

1. Es vālos poniju. 4. Es loti vālos lepkasē.

2. Es vālos poniju moju.

3. Lēgo.

no Elizabete!

GRIBU DĀVANAS
LEGO

PAULZ

Ziemassvētku vecīti
es grib telfonu plāzeti
dane dāvanas

Sofija

es vēlos LīdMOŠTĀU a
r pālti unqr prope
Lepie M.

Lonija

Mīko sala vecīt es velos
sunīti. Es katru dienu ietu
ar viņu pastaigāties. Un
vēl lai mans brālis
izvācas ārā no manas
īstabas.

Lonija

SIEMA > VĒTKU ^B
VECIT
LŪK VIL OTI GRISU
RĪTENI
POLIN
^A

Ziemassvētku vecīti!
Uz Ziemassvētkiem vēlos palūgt
jaunu telefonu.
Paldies!

Polina

* ZIEMASSVĒTKU VĒCĪT!
 MAMMA TEICA KA BILU LABA MEITENĒ.

 ES GRIBU BĀRBILU AR SPĀRNĪM UN
 BEBĪBORNĀ UN MAZOS PONĪBUS!
 GRIBU ĀRĪ RITENĀ UN LELU MĀLU.
 BRĀLIM NEKO NENĒS. VIŅŠ IR
 SLIKĀ PUIKĀ!!!

 * KRISTIĀNA
 * *

Milo Ziemassvētku vēcīt!

Mans brālis teica ka tu neesi īsts. Bet es vīpam neticu! Tu taču man parasti atnes visu ko es gribu. Šogad vēlos jauno aizfonu, jo Anei no 2. c klases tāds jau ir. Es vēlos arī iksboksu, jo brālis man neļauj spēlēt!!! Gribu datoru lai varu skatīties multenes un jūtobi. Mārcim tu atnesi datoru pagājšgad, man arī vienu rājag!!! Ludzu nenes man vilnas džemperus un zekes, jo tie man koz. Nenes arī bārbijas un lelles, jo es jau mēnesi ar tam nespēlējos!!! Un brālim atnes ogles uz ūzagarus! Viņam ir sliktas atzīmes un mamma ir dusmīga. Tevi sagaidīši šķīvītis piparkūku un glāze piena, tāpēc nekavējies! Es tevi mēģinašu sagaidīt!

Kristiāna

Dārgais Ziemassvētku vecīt!

Ir pagējuši vairaki gadi, kopš pēdējo reizi Tev rakstīju. Agrāk es Tev lūdzu, lai Tu atnes man lelles un saldumus, bet tagad es vairs to negribu. Tāpēc tagad es Tev lūdzu dāvanas, ko zem eglītes nav iespējams nolikt.

Šogad, lūdzu, nedāvinī man neko, bet esī dāsnāks pret citiem. Ja vari, tad sarunā ar Māti Dabu, lai viņa pasargā mežus no ugunsgrēkiem, arī zvēriņi ir pelnījuši drošas mājas. Palīdzī visiem cilvēkiem, kas cieš badu (es arī palīdzēju, cik spēšu). Dāvā laimi, veselību un saticību visām ģimenēm, un ģimeni tiem, kam tādas nav.

Ja nu tomēr, Tavuprāt, arī es esmu kaut ko pelnījusi, tad, lūdzu, samazini sastrēgumus no citiem, lai varu paspet laikā uz skolu. (Skolotāja Plaude arī Tev par to būs pateicīga.)

Galvenais, neatnes man vēl vienu elektroierīci, citādi man būs jāsāk iet uz tirgu tas pārdot.

Vislabākie vēlējumi,
Anne Margrēta

Ziemassvētku vecīti!

Es ceru, ka esī kārtīgi atpūties. Zinu, ka Tu neesi pieradis saņemt vēstules no pieaugušajiem, tomēr arī mums, lielajiem, vajag cerību, kādu brīnumu. Gadī iet, un neviens nav nemirstīgs, tāpēc es Tev lūdzu – sargā man un citiem miļos. Dāvā visiem veselību, un nepārvērt gājēju ceļus slīdotavā (ne visi cilvēki ir profesionāli daiļslīdotāji). Es negribu prasīt neiespējamo, bet, ja tas ir Tavās spējās, palīdzī zinātniekiem atklāt zāles, kas ārstē vēl līdz šim neārstējamas slimības.

Ne visiem dzīvē ir tā paveicies ar ģimeni, kā man, tāpēc dāvā visiem, kas Ziemassvētkos ir vieni, kādu brīnumu, kas liktu viņiem pasmaidīt. Mazās laimītes veido visu fielu pasaules laimi.

Galu galā, ja Tev pietiek laika palutināt arī mani, tad, lūdzu, uzdāvini man labāku cepeškrāsni, lai pīrāgam, nabagam, vairs nav abi galī apdegusi un piparkūkas var ēst arī bez lielas glazūras kārtas.

P.S. Bērniem dāvanas vari nenest, par tām es jau parūpējos. Turklat Tu esi pārāk dāsns ar konfektēm, labi, ka mana māsica ir zobārste.

Ar cieņu,
Anne Margrēta

Milo Ziemassvētku vecīti, es zinu, ka neesmu rakstījusi Tev gadiem, bet tomēr vēlētos domāt, ka Tev nevajag mūžīgu uzticību, lai Tu apciemotu visādi citādi labus bērnus... jauniešus? Nē, es noteikti esmu bērns, kad tas ir izdevīgi. Šogad es ļoti, ļoti, ļoti vēlētos tikai vienu - savu vidusskolas diplomu. Būtu tik labi neatgriezties skolā un mēģināt darīt ko tuvāku man, nevis iegaumēt 30 trigonometriskās formulas vai katru nedēļu rakstīt fizikas kontroldarbus, kurus nelabo. Protams, nokārtots ZPD arī būtu labi, bet nav obligāti. Taču, ja nekas ar šo nesanāk, derēs arī 52 šokolādes tāfelītes un bezlimita kuponi bezmaksas kafijai. Ceru, ka Tev un Taviem palīgiem šogad nav pārāk daudz darba un ka Tu arī izbaudi šos svētkus!

Lakija

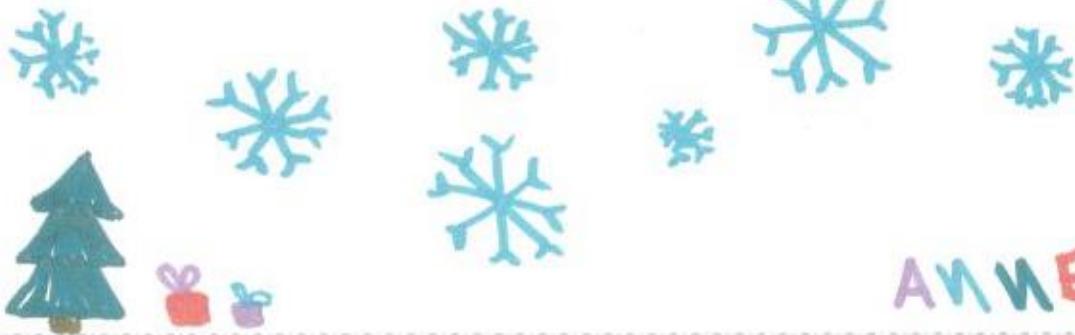
Sveiks, Ziemassvētku vecīti!

Vēlētos sākt šo vēstuli ar atvainošanos, ka rakstu Tev tik reti, jo es tomēr neticu Tavai eksistencei un zinu, ka šo vēstuli izlasīs tikai mana ģimene, bet veco laiku dēļ rakstītu Tev. Mana dzīve ir krasī mainījusies salīdzinot ar pēdējo reizi, kad rakstīju Tev vēstuli, bet uztraukumu daudzums nav mazinājies ne par mata tiesu, tāpēc šogad Ziemassvētkos vēlos tikai vienu - ceļojumu uz Japānu ar ģimeni. Jau gadiem esmu vēlējusies to sasniegt, bet dzīve un darbs gadījās ceļā. Domāju, ka šogad esmu bijusi īpaši laba, un ceru, ka ū ū vēlēšanās piepildīsies.

Novēlu Tev jaukus un siltus Ziemassvētkus!

Labu vēlot, Lakija!

MILĀO ZIEMASSVĒTKU VECĪTI!
LŪSDU ATŅEL MĀK TO LELI. KURU EZ
LOTI GRIBU. DAUDZ KONŽU UN BRĀLIM
ŽAUVU KRELU. (ŽITĀZ IR ZAPLIZIŽ.
LIETUŽ VĒLTZT, BET PADUZEŽ IR
ZLAPEŽAŽ.) VĒL MAMMĀI ZMARŽU UN
TĒTIM MAŽĪMU!

ANNE

Mīlo Ziemassvētku vecīti!

Šogad es labojos un žagarus vairs negribu.

Lūdzu, atnes man tādu pašu lelli kā Anai. Brālis arī centās būt
labs, tāpēc ir pelnījis to spēļu ferāri. Mamma un tētis grib mieru
virs zemes, es gan nezinu, kā Tu viņu dabūsi zem eglītes, bet,
lūdzu, pacenties!

Bučas, Anne

Mīļo Ziemassvētku vecīti!

Es šoreiz rakstu ar jau daudz labākām latviešu valodas prasmēm, nekā otrajā klasē (jā gan). Šogad ir klājies diezgan labi. Es ceru, ka tev arī! Ārā jau snieg sniegs un ir Ziemassvētku sajūta. Drīz cepšu piparkūkas ar ģimeni un apsolu kādu nolikt zem eglītes arī tev. Es saprotu, ka, tavuprāt, šī vēstule būs kārtējais dāvanu saraksts, bet es nevēlos būt neskaitāmais uzbāzīgais bērns, kurš prasa planšetdatorus un jaunākos telefonus. Vienu gan varētu vēlēties – Ziemassvētku Brīnumu! Jo nekas cits vairs neizglābs manas atzīmes.

Novēlu Priecīgus Ziemassvētkus un Laimīgu Jauno Gadu!

Krista

Mīļo Ziemassvētku vecīti!

Nu gan aizskrējuši gadi kā vējs! Nemaz nevaru atcerēties pēdējo reizi, kad esmu tev rakstījusi. Piedod man par to, laika nav bijis, bet darba tik daudz. Man gads bija jauniem notikumiem pilns. Ceru, ka tev arī!

Jūtos pilnīgi kā bērna ādā, rakstot tev vēstuli. Vairs nevēlēšos pēc lellēm un mantiņām, kā pirms pāris gadiem. Bet vienu gan varētu palūgt – veselību un laimi man un manai ģimenei. Tomēr neesmu redzējusi brāli un vecākus jau kādu laiciņu. Labi, ka tādi Ziemassvētki ir, kas saved visus kopā!

Priecīgus svētkus tev un taviem mīļajiem!

Novēlu, lai tavās ziemeļbriežu kamanās pūš īstais vējš!

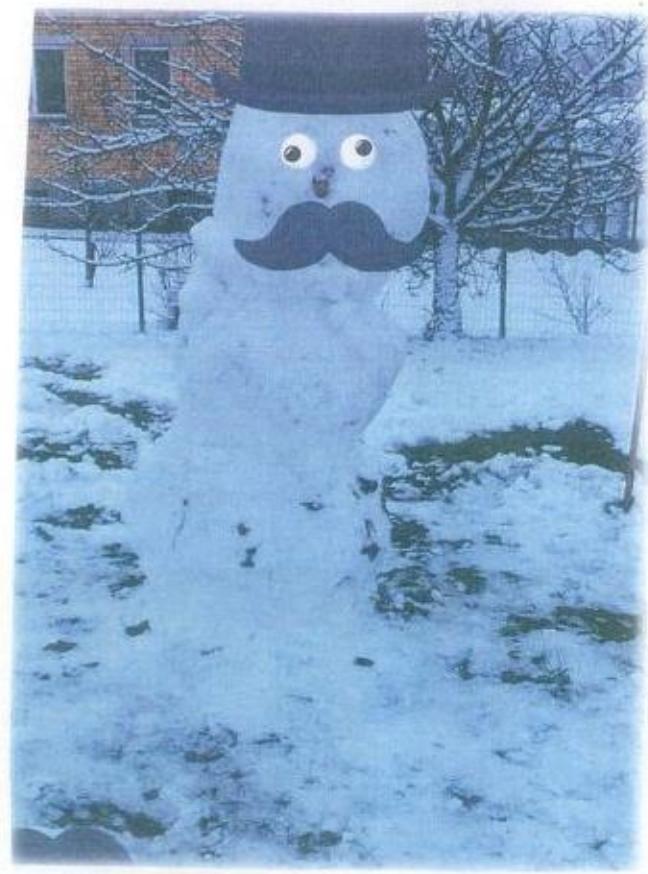
Krista Ābele

Reklāma:

Šogad tādi atkal modē-
lepērķas kas Rimi bodē.

Sniegavīra stāsts

Tātad Ansis augstu bija
Dzīvs vien kamēr nesalija
Stāv uz jumta, visu vēro,
Tukšām ielām pāri sēro.

Ko viņš dara, jautāsiet jūs.
Labs stāsts mums ko pastāstīt būs.
Ne jau vienmēm bijis brašs
Un vēriens viņam arvien plašs.

Tai dienā bija ruden(i)s,
Un ārā lielais novembra putenis.
Ikkatram vēl pilns zutenis,
Negūla zagļa rokā tutenis.

No koncerta tik atnākuši,
Un mācīties vēl nesākuši,
Bērni kēra akmeņus un spaini,
Stāvi tik pie ratiem, Raini!

Cēla Ansi jautri uz augšu.
“Tik stalts es uz Vecu Rīgu braukšu!”
Ansim tadas lepnas domas bija
Tinās kopā tā kā dzīja.

Naktī mierā Ansis šņāca,
Citi sniegavīri blakus krāca,
Līdz atskanēja bļāviens ass
Ļoti dobjš, nu taisni bass

Ansis satrūkās, pagalam viss,
Kāds bija draugu bij' nodūris!
Metās varonis nu ripot naski
Virsū rēja suņi - haski.

Zaglim bija izbrīns liels,
Bet jau sniegavīrs, tas Daniels,
Kaucot pulcēt citus sāka,
Kam tik atriebties bij' māka.

Ansis pirmā rindā slējās
Zaru dūres vīstīja un smējās.
Nu tik jaundarim būs prieki,
Visur drēbēs iekšā sniegi.

Bet te zaglis grāba viņu,
Ansi, vēso nabadziņu.
Bumba bumbai pakal lido,
Uzmet viņš uz jumta šo.

Ansim kauna pilna seja,
Jāvēro nu cīņas leja.
Drīzi padevās ikviens,
Nav sniegavīrs kāds bandinieks.

Nožēlodams zaudi sūru,
Pārciesdams tik sodu jūru,
Ansis stāv arvien uz vakts,
Lai ir droša katras nakts.

Neparastie Ziemassvētki

Anne Margrēta Kāknēna,
Agate Elza Popēna,
Rūdolfs Zeitmanis, 11.b

Cik netaisna zeme ,
Cik netaisns gadalaiks-
Ir ziemas vakars,
Bet lietus plūst maigs.
Es plūstu prom ,
Jo tāds ir šis laiks .
Cik netaisna zeme,
Cik netaisns gadalaiks!

Sniegavīra sargs

Reiz pļavā stāvēja sniegavīrs stalts -
Balts, gluds - kā no marmora kalts.
Taču klājas tam slikti, klājas tam plāni,
Kad siltumā zaudē sniega slāni.

Un kūstošajam sniegavīram par bailēm
Atķepo kāds zvērs no nezināmām
tālēm.
Ar savu slapju purnu to ošņā
Un riņķu riņķī visapkārt tam ložņā.

Arī ķepainim šis ir pārsteigums liels -
Tas taču nav nekāds kokerspaniels!
Bet vai tas traucēs izklaidēm viņa,
Kad iekšā to tramda rotaļu dziņa?

Tomēr pirms svešinieku iepazīt var,
Sniegavīru traka nelaimē skar.
Suļveidīgais atņem burkānu tam,
Un izkrīt tā acis arīdzan!

Labu nodomu nācis viņš bij',
Bet tagad jau vīriņa degunu rij.
Kāds nu tur brīnums, ka tā gadās,
Ja kā tāds traks āzis visapkārt badās.

Sniegavīru pārņem dusmas kvēlas –
Atgūt savu veco seju tas tik vēlas.
Bet nodarīto saprot arī suns,
Kad sirdī tam iedegas nožēlas guns.

Tā nu kucēns izvēlas klausīt savu dabu
Un radīto postu vērst par labu.
Nosēžas blakus sniegavīram tas bargs.
Nu sniegavīram ir uzticams sargs.

Stāsts par sniegavīru Madonas paugurā

Pērnās vasaras izdzeltējušo zāļu noaudzis, pelēcīgais un rudens lietu padzērušais paugurs sagaida šīs ziemas balto un dāsno sniega drēbnieku. Viņš ietērpj pauguru biezā un siltā sniega mētelī.

Esmu uzvilcis kājās vectēva darinātās smaržīgā bērzkoka slēpes. Grasos slēpot tur, kur snīpis man rādīs. Izbraucis caur kaimiņa Ceļapītera aleju, kuras sniega smaguma noliekušies zari sveicināja mani, laidies augšup un lejup pa eglu vēra klātām Madonas apkārtnes zemes grumbām, nonāku pie stāva un bijību iedvesoša paugura. Dodoties tajā augšup, pat šķiet, ka no sirmā paugura cepures spēšu ieraudzīt pašu Lubānu. Esmu sasniedzis virsotni, man kājas kūp. Tālumā redzu vienīgi mūžīgu, tīru baltumu. Slēpošanas prieka bikstīts, metos lejup. Ātrums, slīdot no paugura kores, liek slēpēm trīcēt, aiz manis veidojas satrakojies sniega mutulis. Smaidpilns es izbaudu katru sniegpārslu zem slēpju ekspreša. Pēkšņi man kājas gurst. Kūlenis pēc kūleņa, slēpes gaisā, mana galva kuponā. Kamēr skatos pūces acīm pasaulē, ievēroju trīs dažāda smagsvara sniega bumbuļus, kas, visticamāk, bijuši mani kolēgi, kūlenojot lejup pa pauguru. Lēnām izraušos no sniega čupas. Nobirdinu sniega pūkas no pleciem un dodos pie šiem trim lieciniekiem. Iedomājos, cik tas būtu jauki, atstāt kādu piemiņu par piedzīvojumiem krāšņo rīta izbraucienu. Lielām pūlēm uzveļu sūri paceļamās, apaļīgi resnās sniega bumbas vienu otrai virsū. Es uzlasu kritienā norautās mēteļa pogas un piespraužu šim sniega brīnumam acis, vēderam pogas un skatos, ka tas veras manī ar plašu, pogotu smaidu. No slēpju šķēpelēm izveidoju spicu degunu un mazas rociņas. Ir tapis sargs - sniegavīrs, kas vienīgais ir redzējis manas piruetes gaisā, un atgādinās katram slēpotājam būt prātīgam šajā apvidū.

Eriks Tipāns , 12.b

Sniega vīrs

Ceturtdienas vakars. Krāsnī top piparkūku sirdis, kamīna tuvumā skan “Viegli” dziesmas, jo māsas iesilda deju soļus ikgadējam koncertam Dzelzceļa muzejā, un vienīgais gaišums dubļainajos Rīgas ielu plašumos ir putoto olbaltumu glazūra, kas slīd pār čaukstošo piparkūku brūnajiem vēderiem.

Blakus no vecmāniņas mantotajam Ziemassvētku kaktusam novietotie bērnības albumi rada nostalgiju par skaudrajām ziemām, kurās sniegs sniedzās pāri ceļgaliem un Liepājas šoseja tika tā aizputināta, ka uzreiz pēc Ziemassvētku vakara nebija iespējams atgriezties galvaspilsētā. Dziļi sirdī iekrīt smeldzīga asara par to, ka līdz literatūras stundai sniegavīru sastapt laikam neizdosies.

Piektdienas rīts. Pamostos, kad no virtuves atlavījusies pankūku smarža un kad mazais ķipars priecīgs ieļec manā gultā, sniedzot burtu pa burtam rūpīgi aprakstītu papīra lapu, lūdzot to nodot Ziemassvētku rūķim. Tajā drukātiem, ļodzīgiem burtiem vēstīts: “Mīļo Salaveci, man ir divas māsas, atnes, lūdzu, arī brāli. Un es gribu sniegu. Elza.” Manī notrīs kāda dvēseles stīga par visām tām laimes pilnajām stundām, ko varu veltīt saviem tuvākajiem, un piepeši atceros vakar pie kamīna izskanējušās dziesmas rindas:

“Man apjaust dots, cik tas ir daudz, cik ļoti daudz
Būt līdzās tev, būt klāt un vērot, kā tu audz.”

Mēs pārklājam zeltainās pankūkas ar upeļu ievārījumu, piepildām sirdis ar kūpošām karstās šokolādes krūzēm un atvadoties atstājam vecāku vaigos steidzīgas bučas. Mamma vēl iemet mūsu mēteļu kabatās vakar lolotās piparkūkas un sirsnīgi pasmaida.

Mazais ķipars atslēdz durvis, sper kāju pār slieksni un ieurbj manās ausīs līksmu spiedzienu: “Māsa, skaties- rūķi met no debesīm sniegul!” Pasmejos un ar mēles galu notveru balto pārslu. Egles nakts laikā pārklājušās ar baltu ledus kārtiņu, un no dubļiem nav ne vēsts, tāpēc iekrītam kuponā un uztaisām eņģeļus. Ir laiks doties ikdienas piedzīvojumos, tamdēļ atslēdu vārtiņus un aicinu māsu salauzt peļķēs vistošo ledu.

Sniegotajā Āgenskalna ieliņā valda vien Pārdaugavai raksturīgais miers, ziemas pārsteigti, netrallina pat putni, un vienīgo dunoņu rada pāris kvartālu tālāk braucošais tramvajs. Esmu ieklīdusi balti gaišo domu pasaulē un nepamanu, ka māsa novilkusi dūraini, lai izvilktu no kabatas mammas sniegtu piparkūku sirdi. Māsa nočukst: “Iedošu to sniegavīram.” Apjukusi pētu balto ceļu un nemanu dvēseli, kam būtu trīs melni pogotas bumbas un deguna vietā- burkāns. Viņa žigli sper soļus un piesteidzas pie vīra ar sniega lāpstу, mazajā plaukstā žņaudzot glazūras klāto cepumu. Bārdainais vīrietis atplaukst smaidā, pateicas un novēl mums brīnumu pilnu svētkus.

Lūk, kā- par Āgenskalna ielu auru, sniegu un tīrību atbildīgais pilsonis tika nodēvēts par sniega vīru! Vai Pārdaugava un mana māsa nav pasakaina?

Žiglais kukulis

Šogad Rīgas Valsts 1.ģimnāzija pirmo reizi piedalījās prestižajās starpskolu sporta sacensībās "Žiglais kukulis". Šīm sacensībam bija jāizvēlās trīs sportiskākie skolas audzēkņi. Divi no tiem bija spēcīgais Artis un atlētiskais Krists. Viņi abi bija galvas tiesu ātrāki, stiprāki un izveicīgāki par pārējiem ģimnāzistiem, tomēr divatā viņi nespēja uzvarēt šīs sacensības. Neviens cits skolēns nebija ne tuvu viņu līmenim, tāpēc abi nolēma izveidot trešo komandas locekli no sniega.

Šim sniegavīram vajadzēja būt ne vien stipram, bet arī ātram un prasmīgam. Ilgu laiku viņi prātoja, kā izveidot tik izcilu sniegavīru. Pēc kāda laika viņiem radās ideja veidot sniegavīru no tāda sniega, kurā ir iemiesojies sporta gars. Tādēļ viņi devās uz pilsētas sporta centru, kur trenējās paši labākie un sasniegumiem bagātākie pilsētas sportisti. Ierodoties tur, viņi ilgu laiku meklēja piemērotu sniegu sniegavīram, jo no tā bija atkarīgs pilnīgi visas sniegavīra spējas. Pēc vairāku stundu darba šedevrs bija gatavs.

Pirms sacensībām abi censoņi nolēma savu jauno komandas dalībnieku pārbaudīt, un rezultāti bija grandiozi. Sniegavīrs skrēja ar nepārspējamu ātrumu, un viņa izturība garajās distancēs bija apbrīnojama. Arī visādi spēka vingrinājumi tam padevās bez nekādas piepūles, un koordinācijas spējas bija pielīdzināmas kaķim. Likās, ka nekas nespēs viņus atturēt no uzvaras sacensībās.

Un tā arī bija. Visi trīs izcilie atlēti bija nepārspējami. Visvairāk, protams, izcēlās sniegavīrs ar saviem panākumiem, bet visu trīs dalībnieku rezultāti garantēja komandai vietu pirmajā divniekā. Tomēr pirmā vieta vēl bija jāizcīna. Fināla mačā izcilajam trijniekam bija jātiecas aci pret aci ar otrās ģimnāzijas sportistiem, un pēdējais pārbaudījums sacensībās bija basketbola mačs.

Viena lieta mūsu varoņiem nebija ienākusi prātā - lielās slodzes dēļ sniegavīrs varēja izkust. Spēles sākumā pirmā ģimnāzistiem bija pārliecinošs pārsvars, bet, sniegavīram lēnām kūstot, šis pārsvars ātri pazuda. Vien divas minūtes pirms spēles beigām pirmās ģimnāzijas komanda atradās iedzinējos, bet sniegavīrs vairs nebija kustībai spējīgs. Artis ar Kristu jau bija gatavi piekāpties, taču sniegavīrs neko tādu nevarēja pieļaut. "Ko jūsu vietā darītu es?" nesaprotamā balsī nošķurstēja sniegavīrs. "Mestu plinti krūmos, jau gandrīz izjūtot zelta saldo garšu? Nemūžam!" Uzmundrinošos vārdus izdzirdējuši, abiem skolēniem radās otrā elpa un tie ar apbrīnojamu individuālu spēli spēja pieveikt sāncenšus. Kad atskanēja beigu signāls, pirmās ģimnāzijas komanda un tās līdzjutēji līksmoja. Taču uz laukuma bija viens komandas dalībnieks, kas negavilēja. Tas bija nu jau uz zemes guļošais sniegavīrs, kurš tajā brīdī veica savas pēdējās ieelpas un izelpas. Visus, to ieraugot, pārpēma šoks. Nekavējoties ieradās glābēji, bet bija jau par vēlu. No reiz bijušās zvaigznes bija atlikusi vien pusšķidra sniega kaudze ar burkānu un dažām pogām. Abi zēni atkal atcerējās sniegavīru teikto, noslaucīja asaras un aizgāja saņemt godam nopelnīto apbalvojumu.

Lai godinātu sniegavīru ieguldīto darbu, tie nolika izcīnīto "Žiglā kukuļa" kausu sniegavīra atliekās un iemūžināja neaprakstāmo brīdi. Kopš tās dienas skolas sporta skolotāju telpā stāv šī bilde kopā ar kausu, kas kalpo kā atgādinājums tam, ka ar pietiekami daudz gribasspēka un apņēmības var paveikt visu.

